

Velikonoce 2024

Milé sestry, milí bratři,

rád bych využil příležitosti blížícího se velikonočního týdne a pozdravil vás následujícím textem – je to nejkratší text, který jsem kdy zvolil jako podklad k pastýřskému dopisu: „Běžela... a řekla“. J 20, 2.

Nedávno jsem byl vyzván, abych skupině nevěřících a hledajících vysvětlil význam Velikonoc. Moje první reakce byla, že se jedná pro kazatele o jakousi malou duchovní násobilku, kterou mám v malíčku. Kdo jiný by to měl vysvětlit? Jenže jako již mnohokrát při podobných příležitostech jsem brzy narazil na následující problém. Víím, že ve slově Velikonoce je skryta velká noc, jenže jak vysvětlit, že anděl smrti pobíjel prvorozené syny, aniž bych posluchače odradil od víry? Jak vysvětlit člověku netknutému Bibli, že krev beránka je předobrazem, který se naplňuje v Kristu? Jak sdělit, že krev na veřejích, která chránila Izraelce před smrtí, je obrazem krve Kristovy, která nás chrání od zahynutí zapříčiněného hříchem? Jak srozumitelně sdělit, že vyjití z Egypta je předobrazem vyjití do svobody v Kristu? Vůbec nechci evangelium zkusit, jen prostě celý svůj křesťanský život hledám, jak srozumitelně vysvětlit velikonoční zvěst. Nakonec jsem cosi pověděl, snad tomu bylo rozumět, ale snadněji se mi tyto věci říkají, když hovořím s křesťany. Důvodem je slovník, kterému vzájemně rozumíme. Navzdory popisovanému ale vidíme, že dobrá zpráva o Kristově smrti a vzkříšení se stejně do srdcí lidí dostává.

Jak to souvisí s Velikonocemi? Text, který jsem vybral, říká, že Marie Magdalská běžela a zprávu sdělila Petrovi. Poté čteme, že Petr s Janem běželi k hrobu. Později Marie zprávu o setkání s Kristem sdělila učedníkům. Od učedníků pak zvěst o vzkříšení „běžela“ k dalším. Nemysleme si, že před 2000 lety byli lidé hloupější než my, a proto náchylnější věřit zprávám, že někdo vstal z mrtvých. Bylo to pro ně stejně divné jako pro nás dnes. Navzdory tomu ale této neobvyklé zprávě uvěřili. Mimochodem je zajímavé, že nikde v Bibli nemáme zprávu, že by se Ježíš ukázal jiným lidem než svým nejbližším. Na to ukazuje až Pavel, když píše o zjevení Ježíše 500 bratřím najednou. Lidé uvěřili především proto, že slyšeli svědectví o vzkříšeném Kristu, protože víra je ze slyšení (Řím 10, 17).

A na tuto skutečnost bych chtěl v právě probíhající velikonoční době ukázat. Nenechme si velikonoční zvěst jen pro sebe a slovy našeho textu doslova běžme s ní za zdi našich modliteben. Možná neřekneme všechno, možná se něco ani vysvětlit nedá (tedy alespoň já s tím zápasím), leccos nám dochází až poté, co se rozhodneme pro Krista.

Tato skutečnost by nás ale neměla odradit, abychom velikonoční zvěst nesli dál. A motiv? Osobně mě nejvíce oslovují slova Petra a Jana: „Neboť o tom, co jsme viděli a slyšeli, nemůžeme mlčet.“ Sk 4, 20. Tedy o tom, čeho jsme plní, mluvíme. Tento princip přesahuje dobu Skutků a jde i do našich dní.

Přál bych nám, našim sborům, abychom mohli naplno zakoušet radost Velikonoc a aby se od nás tato radost a zvěst šířila dál. Ne proto, že musíme, ale protože o tom, co jsme viděli a slyšeli, nemůžeme mlčet.

Váš v Kristu

David Novák